

Uit het uniform

Generaal-majoor Remco Pieter Ferdi Seijn, een cavalerist van het Regiment Huzaren van Sytszama, is sinds 28 augustus 2001 plaatsvervangend Bevelhebber der Landstrijdkrachten en als zodanig werkzaam op de Haagse Julianakazerne. Tenzij er iets anders op de agenda staat, vertrekt hij 's morgens om zeven uur naar kantoor. Dat verlaat hij meestal om half acht 's avonds. Rond achten trekt Seijn de deur van zijn sfeervolle, wat rustiek ingerichte huis in het Zoetermeerse Meerzicht achter zich dicht. Hij is thuis.

Tekst: Monique van Rijen Foto's: Peter Wiezoreck

Zijn echtgenote Annemieke, die 28 uur per week bij de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak in de Hofstad werkt, is dan al een paar uur thuis. Zij legt de laatste hand aan het eten, terwijl Seijn volgens vaste gewoonte een sherry-tje neemt voordat beiden aan tafel gaan. 'Hoe was je dag?', vraagt ze. 'Oh goed', luidt het antwoord, gevolgd door de vraag 'En de jouwe?' Uiteraard merkt Annemieke na bijna dertig jaar huwelijk heus wel wanneer haar echtgenoot iets dwarszit en het 'oh goed' dus niet helemaal spoot met de waarheid. 'Dan vraag ik soms door, want ik voel wel eens die spanning bij hem. Ik zou liever meer willen weten over wat er in hem omgaat.'

Seijn praat thuis echter liever niet te veel over zijn werk. 'Ik ben nou eenmaal wat introvert, althans op het emotionele vlak. Maar bijvoorbeeld zo'n uitzending naar Afghanistan die nu speelt, daar denk ik thuis wel over na. Ik heb net het boek *Taliban* gelezen, geschreven door de Pakistaanse journalist Ahmed Rashid. Dan besef je nog meer hoe onstabiel dat land is. Naar situaties als deze sturen we troepen. Natuurlijk zijn die goed getraind, maar het blijven gevaarlijke ondernemingen en ja, dat laat je niet zomaar los', zegt hij, terwijl zijn vrouw belangstellend toeluistert, omdat hij normaal maar weinig van zijn gevoelens en werk prijsgeeft. 'Dat legt een morele druk op je', vervolgt Seijn. 'Als je dan thuiskomt, laat je die kwesties niet buiten de deur. Zo werkt het niet. Je draagt nou eenmaal medeverantwoordelijkheid voor die mannen. Natuurlijk worden dergelijke zaken, de risico's die zo'n missie met zich meebrengt, in de Landmachtstaf besproken en afgewogen. Eigenlijk is dat wel genoeg en daarom wil ik het er thuis niet nog eens over hebben. Bovendien, als er al iets op te lossen is, moet ik dat toch zelf doen, op kantoor.'

Neemt de mens Seijn thuis wel genoeg de tijd voor zijn gezin? Ogen

Generaal-majoor Remco Seijn

Naam	: R�mco Seijn
Geboren	: 30 september 1948 in Dordrecht
Sterrenbeeld	: weegschaal
Getrouwd met	: Annemieke
Kinderen	: Boudewijn (24), Willemijn (22), ook een beetje teckel Lotje (11)
Hobby's	: hockey, lezen en straks als er meer tijd is golf
Lievelingseten	: spaghetti bolognese (van Annemieke), Amerikaanse biefstuk van de barbecue
Lust geen	: lust alles, maar liever geen spruitjes of gekookte aardappelen
Favoriete toetje	: ijs
Heeft hekel aan	: mensen die iets beloven en het niet doen
Favoriete drank	: rode wijn en calvados
Lekkerste luchtje	: Paco Rabanne - pour homme
Favoriete muziek	: Zuid-Amerikaans en op z'n tijd klassiek
Favoriete TV-serie	: geen, omdat die door drukte niet is te volgen
Favoriete programma	: Tatort, Engelse detectives en Weltspielen
Mooiste boek	: het aangrijpende "Goodbye To All That" van Robert Graves
Favoriete schrijver	: John Grisham

Boven: Met teckel Lotje even een ommetje maken.

Links: Als het buiten guur is, maakt Seijn het binnen gezellig.

met daarin vraagtekens zijn het antwoord. Seijn omzeilt de vraag door te zeggen dat hij straks, over een paar jaar, tijd genoeg zal hebben. 'Ik hoop maar dat dit dan ook zo is', reageert Annemieke terwijl ze een *ritmeestertje* met filter opsteekt bij de open haard, waarboven een spiegel hangt met gravures van 41 Gemechaniseerde Brigade. 'Tja, wel erg dat ze nou uitgerekend die sigaartjes rookt', zegt Seijn lachend. Zelf pakt hij op zijn tijd graag een tuitknakje. 'Bij voorkeur met een boek, dan kan ik me echt volledig ontspannen en voel ik me het lekkerst. Eenmaal bezig wil ik het liefst zo lang mogelijk blijven lezen. Helaas kan dat niet altijd wegens tijdgebrek.' En dat ontstaat weer door zijn drukke baan. Zelfs tijdens vakanties gaat de telefoon mee, want hij weet maar nooit of de landmacht hem nodig heeft.

Dat groene krijgsmachtdeel is wel alles overheersend, niet? Seijn: 'Ach ja, ik wil gewoon dat het goed gaat met de landmacht. We leven in een uitdagende tijd waarbij we een grote verantwoordelijkheid hebben naar ons personeel. De reorganisaties zijn elkaar in hoog tempo opgevolgd en de KL-bijdrage aan vredesmissies is gewoon doorgegaan. Dat vergt veel aandacht en goed werkgeverschap. Mensen moeten zich thuis én in de landmacht lekker voelen. Ook is het van belang dat wij weten hoe met elkaar wordt omgegaan, dat gedragsregels worden gerespecteerd.'

Weet Seijn, gelet op zijn verbondenheid met de KL, straks wel raad met zijn vrije tijd als hij met functioneel leeftijdsontslag gaat? 'Oh absoluut. Ik houd me er nog niet echt mee bezig, maar ik ben in ieder geval niet bang om in een zwart gat te vallen. Ik wil "straks" niet van veel naar niets, dus wel iets op de arbeidsmarkt blijven doen. Op elkaars lip zitten, lijkt me ook niks. Verder zijn vrienden erg belangrijk. Het is nu moeilijk om dat netwerk te onderhouden, maar dat komt wel goed. We hebben inmiddels overal gewoond, hopen tegen een leuk huis aan te lopen waar we blijven, liefst niet in de Randstad, maar je weet nooit. Om nog een leuk en gezellig sociaal leven op te kunnen bouwen, moeten we niet al te lang wachten. Verder krijgen we dan eindelijk meer tijd om naar een concert te gaan, een museum of theater te bezoeken. Ik speel hockey, we hebben beiden ons golfvaardigheidsbewijs, houden van fietsen in de natuur en waaien graag uit op het strand. En we briden allebei. 'Maar ik speel op een club', zegt Annemiek. 'Daar mag je niet praten.' 'Saai hè', reageert Seijn. 'Daarom briden we daar niet samen. Ik speel om de gezelligheid, moet tussendoor kunnen praten. Reizen lijkt me ook wel wat, zoals trekken met de caravan. Eerst wil ik door het voor-malige Oostblok, zo'n maand of drie. Dan thuis even op adem komen en daarna weer naar een andere bestemming. En natuurlijk lezen. Nee hoor, ik heb hobby's genoeg om mijn vrije tijd goed in te vullen.' ●

'Ik ben wat introvert op het emotionele vlak'